

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, rozhodl ve složení: předseda JUDr. Karel Podolka a soudci JUDr. Marie Žišková, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Pavel Pavlík a JUDr. Petr Příhoda, o návrhu **Obvodního soudu pro Prahu 7** na rozhodnutí sporu o pravomoc mezi tímto soudem a **Nejvyšším správním soudem** za účasti **1) Astrid T. M., a. s.**, se sídlem v Praze 7, U průhonu 10/700, IČ 25087312, zastoupeného JUDr. Michalem Růžičkou, advokátem se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 12 a **2) Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, ve věci žaloby proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 6. 2000, čj. 0-68422-92, o výmaz slovní ochranné známky, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7, pod sp. zn. 7 C 196/2003,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 21. 6. 2000, čj. O-68422-92, ve věci výmazu slovní ochranné známky č. 175520 ve znění „ASTRA“ z rejstříku ochranných známek, **je soud** ve správním soudnictví.
- II. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2003, čj. 7 A 154/2000 - 34, **se zrušuje**.

O d ů v o d ň ě n í :

Podáním doručeným zvláštnímu senátu 17. prosince 2007 navrhl Obvodní soud pro Prahu 7, aby zvláštní senát rozhodl ve sporu o pravomoc podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, který vznikl mezi ním a Nejvyšším správním soudem, ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 7 C 196/2003.

Ze spisu vyplynuly tyto pro rozhodnutí významné skutečnosti.

Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 9. září 1999, sp. zn. 0-68422, byl zamítnut návrh na výmaz ochranné známky č. 175520, jejímž majitelem byla obchodní společnost Gillette Czech s. r. o. Praha (nyní již vymazaná z obchodního rejstříku) – dále jen „žalobce“.

Obchodní společnost ASTRID T. M., a. s. Praha (dále jen „žalovaná“) podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu rozhodnutím ze dne 21. června 2000, čj. O-68422-92 tak, že se rozkladu podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení v tehdy platném znění vyhovuje a napadené rozhodnutí o zamítnutí návrhu na výmaz výše uvedené ochranné známky ve výroku mění tak, že uvedená ochranná známka se vymazává z rejstříku ochranných známek.

Žalobce napadl toto rozhodnutí předsedy Úřadu žalobou ze dne 18. 8. 2000 ve správním soudnictví u Vrchního soudu v Praze. Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze do 31. 12. 2002

ve věci nerozhodl, postoupil uvedenou věc podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) k převzetí a dokončení Nejvyššímu správnímu soudu, kde byla věc zapsána pod sp. zn. 7A 154/2000.

Nejvyšší správní soud pak – podle právních předpisů účinných od 1. 1. 2003 – o původní správní žalobě věcně nerozhodl. Usnesením ze dne 26. června 2003, čj. 7 A 154/2000 - 34, žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s., s odůvodněním, že jde o věc, kdy správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Současně poučil žalobce o tom, že se může domáhat svého práva podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení k příslušnému okresnímu (obvodnímu soudu) podle části páté občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“).

Žalobce se tímto poučením řídil a podal u Obvodního soudu pro Prahu 7 ve zmíněné lhůtě žalobu, jíž se domáhal vydání rozsudku, kterým by byl zamítnut rozklad podaný žalovaným dne 12. 10. 1999 a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 9. 9. 1999, sp. zn. 0-684222, o zamítnutí návrhu na výmaz.

Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 6. dubna 2007, čj. 7 C 196/2003 - 19, pro nedostatek podmínky řízení podle § 104 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) řízení zastavil. K odvolání žalobce Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. srpna 2007, čj. 68 Co 253/2007 - 26, usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že se řízení nezastavuje. V odůvodnění zavázal soud prvního stupně, aby postupoval podle ustanovení § 104c odst. 1 a 2 o. s. ř. a podal u zvláštního senátu návrh na rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost.

Obvodní soud pro Prahu 7 poté podal zvláštnímu senátu v úvodu zmíněný návrh s tím, že popírá svou pravomoc vydat rozhodnutí v této věci. Navrhovatel má za to, že se v daném případě nejedná o věc ve smyslu ustanovení § 244 odst. 1 o. s. ř., neboť předmětný spor je svou povahou sporem veřejnoprávním a nikoliv soukromoprávním, jak předpokládá citované ustanovení. Odkazuje v této souvislosti na rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 1. prosince 2004, čj. Konf 77/2004 - 6. Domnívá se proto, že v předmětné věci je příslušný rozhodovat o žalobě soud ve správním soudnictví.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi obecným soudem a soudem ve správním soudnictví se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Právní institut ochranné známky se vyvinul z hospodářské potřeby výrobce nebo obchodníka dosáhnout toho, aby právě jeho zboží (služby) zájemci kupovali nebo si opatřovali a aby toto zboží nebylo zaměňováno s produkcí konkurence. Opatření zboží značkou výrobce nebo obchodníka nemá ovšem smysl bez toho, že tu bude dána záruka, že někdo jiný nemůže takovou značku použít. Záruku, která by měla praktický smysl, však může poskytnout jen vrchnostenská autorita (veřejná moc).

Vznik ochranné známky zajisté reflektuje (také) soukromý zájem jejího budoucího majitele, například proto, že po svém vzniku se známka může stát předmětem právního obchodu a její existence má pro jejího vlastníka hospodářský smysl, nicméně samotné udělení práva průmyslového vlastnictví nijak neztratilo svůj původní charakter veřejnoprávního privilegia, které je udělováno výlučně veřejnou mocí a v zájmu veřejném. Tím je zájem zákazníků či konzumentů zboží a služeb a jejich ochrany před napodobováním, falšování známek nebo jejich zneužíváním.

V dnešních podmínkách stát může stanovit podmínky, za kterých se smí uchazeč domoci kladného rozhodnutí správního úřadu. Úřad musí sice ochrannou známku zapsat do (veřejného)

rejstříku (registrovat), ale musí také přihlášku zamítnout, nejsou-li splněny zákonné podmínky registrace, případně při splnění zákonných podmínek musí známku z rejstříku vymazat.

Právní vztah, který se takovým řízením a rozhodnutím řeší, vzniká mezi přihlašovatelem (při výmazu mezi majitelem známky) a správním úřadem. Takový vztah je vztahem mocenským. Nejde o vztah občanskoprávní (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), protože takové vztahy při vrchnostenském autoritativním rozhodování mezi úřadem a stranou nevznikají.

Sama registrace (výmaz) známky tedy není soukromoprávní věc (jak se domnívá ve svém odůvodnění usnesení o odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud) a je nerozhodné, že registrací (výmazem) vznikají nebo zanikají soukromoprávní nároky. Žádná soukromá osoba, se kterou je přihlašovatel (majitel) v rovném postavení, mu nemůže registraci udělit ani mu nemůže známku vymazat. To může učinit jenom správní úřad, který k tomu má zákonnou kompetenci, a může to udělat jen tak, že o tom vydá vrchnostenský správní akt.

Proto tedy i v přezkumném řízení soudním se žalobce nedomáhá žádného svého soukromoprávního nároku, ale jen toho, aby správní úřad o věci rozhodoval podle zákona.

Odůvodnění lze pak pro úplnost uzavřít poznámkou, že rozhodnutí předpokládaná jednotlivými zákony na ochranu průmyslového vlastnictví přesně rozlišují, která rozhodnutí ve věci přísluší činit Úřadu a která soudu (v občanském soudním řízení). Ve věci patentů jsou v pravomoci soudů např. rozhodnutí o tom, komu svědčí právo na patent, stanovení výše odměny za právo na patent, výše licenčních poplatků v případě poskytnutí nucené licence, porušení práv z patentů. Ostatní rozhodnutí jsou v kompetenci Úřadu. I takovéto rozdělení – navíc za situace, kdy zákonodárce ani neupravil mechanismus, jímž by se vůbec mohlo dosáhnout zápisu ve veřejných knihách bez toho, že by taková povinnost byla soudem uložena Úřadu, který v řízení podle § 244 o. s. ř. není účastníkem řízení – představovalo pro zvláštní senát jen další podpůrný argument pro toto usnesení.

Z vyložených důvodů proto zvláštní senát vyslovil, že rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu ve věci výmazu ochranné známky, náleží podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., soudu ve správním soudnictví.

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 téhož zákona zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Dalším výrokem proto zvláštní senát zrušil usnesení Nejvyššího správního soudu, které výroku, jímž byla kompetence určena, odporuje.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány /§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s./ i soudy. Dále bude tedy Nejvyšší správní soud pokračovat v původním řízení o podané správní žalobě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. června 2008

JUDr. Karel Podolka
předseda zvláštního senátu